

Josip Osti

Mala pesem, ki se razrašča v meni in me prerašča

*Urški Lunder, z ljubeznijo, in njeni beli zlati prinašalki Snežki,
s katero sem se to zimo pogosto dolgo sprehajal po snegu*

*

Pred mano se, kot
pred soncem, popolnoma
slečeš – brez sramu.

Snežna belina
najinih kož prekriva
temo v naju.

Iz snega rjuh sva
zjutraj pokukala kot
prvi solzici.

Zunaj sneži. In
name snežijo tvoji
topli poljubi.

Tvoja kolena,
z rjuho pokrita – bela
vrhova hribov.

Ob oknu gola
gledaš v bele hribe,
enako bela.

Pred hišo sneg. In
gola vrtnica. In v
njej prazno gnezdo.

Do včeraj prazno
gnezdo je polno snega.
Do vrha in čez.

Zjutraj je bil v
kozarcu sneg. Opoldne
voda. Zvečer led.

Okrog tebe je
nešteto snežink. Ali
belih metuljev?

Imam te rad, sem
napisal na sneg, ki
še vedno sneži.

Vse najine
rane in bolečine
je zasnežil nov sneg.

Sneži dan in noč.
Ni sledu, da sva sploh skupaj
prišla do tod.

Povsod naokrog
se svetlika sneg. Tudi
midva – dve zvezdi.

Midva sva skupaj
in sama – kot zvezda na
nebu, polnem zvezd.

Sneg mi prinaša
svetlobo otroštva in
zasmrtja hkrati.

Najini srci –
dva bela zajca v
globokem snegu.

Spet sva otroka.
Loviva snežinke z
odprtim srcem.

Pleševa bosa
po snegu. Objeta. In
bela kot glasba.

Belina okrog
naju pušča sledove
tudi v naju.

Sprehajava se
po belem morju. In to
ni noben čudež.

Za zasneženim
obzorjem je meja z
deželo mrtvih.

Sva potohodca.
Pot od rojstva do smrti:
iz vsega v vse.

Sredi belega
brezpotja sva in vsaka
pot je prava.

Duša se naga
kopa v belini in
milini snega.

Najini duši
sta struni harfe, ki jo
boža svetloba.

Sneg – tvoja bela
koža. Moja roka ga
enako boža.

Božam te in dlan
se sprehaja po jasad
in skozi temni gozd.

Z vsakim gibom
vzvaloviš zrak, ki me,
kot ti, objame.

Plesala bova
morda nekoč enako
kot dve snežinki.

Kos s krono iz
snežink. Na njej pozlata
zgodnjega sonca.

To zimo sem se
od kosov učil petja –
ljubezenskega.

Srce na snegu
je zadela sončeva
zlata puščica.

Pišem s prstom
po snegu. Sonce bere
in hkrati briše.

Najlepše pesmi
sem napisal s prstom
po tvoji koži.

Če pada sneg, ko
se sprehajava, si tudi
ti sivih las.

S snežinkami
na laseh te vidim kot
dišeč bezgov cvet.

Sneg skrije vsak tvoj
sivi las. Svetloba sonca
pa ga razkrije.

Na trepalnici –
snežinka. Podvojena
v tvojih očeh.

Dan, čeprav zunaj
siv, v nama svetel, bel,
sončen in bleščeč.

Dve prižgani
sveči sva, hkrati pa ena
topla svetloba.

Sneži tudi po
Van Goghovih sončnicah.
Na knjigo o njem.

Chagall je tudi
sneg slikal z barvami
ognja ljubezni.

*

To zimo je vse belo.
Tudi najina ljubezen.
Bela. Blešččča.

Jasa pod snegom
kot velika postelja.
V njej spet midva.

Sneg me, enako
kot ti, zaslepi. Da je
bel, kaže dotik.

Božam te snežno
nežno, kot piš vetra, ki
je oplazil sneg.

Si objem ognja,
božanje zraka, vode ...
in poljub zemlje.

Nocoj sneg diši
po tebi, po najini
nežni ljubezni.

Na zemljevidu
tvojega telesa sem
vsakič kot Kolumb.

Na tebi in v
tebi sem že odkril ne
le Ameriko.

Tudi ko spiva,
sta najini duši še
naprej objeti.

Skupaj sva enkrat
dve zimi, drugič: pomlad,
poletje, jesen.

Slišim: snežinke
in zvezde govorijo
v spanju – kot ti.

Tudi v snežni
puščavi nisem sam, ker
si ti v meni.

V mojih sanjah
si resnična, sanjska pa
v resničnosti.

Gole veje lip
mi dišijo po čaju,
ki naju je grel.

Nisva angela.
Pa vendar pleševa na
vrhu šivanke.

Tvoja mrzla dlan
me – ko se dotakne kože
pod srajco – greje.

Živo srebro si.
Sesute te nikoli
ne bom sestavil.

Ko rečem, da si
sonce, ne gre za simbol,
ker me res greješ.

Gola v snegu
spoznava: belina je
tudi pekoča.

Ne bi verjela,
če ne bi skupaj šla po
snegu mojih sanj.

Umila sva se
s pepelom. Še toplim
od sanj žerjavic.

Na naju gola
v spominu zrcala
zdaj tudi sneži.

Po snegu tečeš,
z volkovi, za srno –
ranjeno dušo.

Od snežink se učiva
nebolečega
padca z višin.

Naju bo, tudi
če bova zasnežena,
rešila nežnost.

Ni nama treba
na skrivaj gledati na
uro brezčasja.

Poljubljaš se z
brezčasjem. Dolgo. Jaz pa
se dolgočasim.

Želim si večne
zime. Takrat bi bila
vedno objeta.

Odjuga zime
med nama. Uleževa
se v topli sneg.

Sneg bo, tudi ko
ga ne bo, enako kot
bova midva.

Sneg me spominja
na tvojo kožo, ta me
bo nanj poleti.

Ne le pozimi,
ves čas praznujva vsako
zmago in poraz.

Ko se vrneš z
juga, bo že odjuga.
Zima bo minila.

Koliko semen,
še neprebujenih pod
snežno odejo!

Nasmeh češnje, ki
sanja o svojem prvem cvetu. Ta
topi zadnji sneg.

Sneg večne zime
lahko taja le ogenj
večne ljubezni.

Kot sneg snežinko
in velika ljubezen
pogoltne majhne.

Ljubezen je čista
kot sneg. Umaže se
lahko le sama.

Ko vidim luno –
vidim tebe. In zvezdo
ob njej – tvojo hčer.

Drevo sem, ki je
iz gozda šlo za
tabo. Sledim ti.

Objemata se
moj vonj po snegu in tvoj
po oceanu.

Ni se ustavil čas.
Le midva – dva kazalca –
se poljubljava.

Ko sva objeta,
deliva drobtinice
luči in teme.

Tiho veselje.
Mir v nama. Slišiva –
česar nisva rekla.

Vse, kar sva, ljuba,
lahko uresniči le
bela neskončnost.

Tkem ti poročno
obleko le iz snežink
in snežnih besed.

Enkrat bova v
večernih oblakih. Ti
v črni bluzi.

Onstran si in me
kličeš. Ali te slišim,
če sem sam že tam?

Snubim te, čeprav
si že poročena s
starim vesoljem.

Kopava se v
toplem pepelu snega.
Gola. Vesela.

Na veke mi spet
sneži – kot nekoč tvoji
topli poljubi.

Vran je zletel na
vejo in name sneži,
čeprav ne sneži.

Otrok Zahoda –
vsak dan vse bolj postajam
starec Vzhoda.

Ko bom zahajal,
bo sonce vzhajalo.
Grem mu naproti.

Ljubljana, januarja 2009